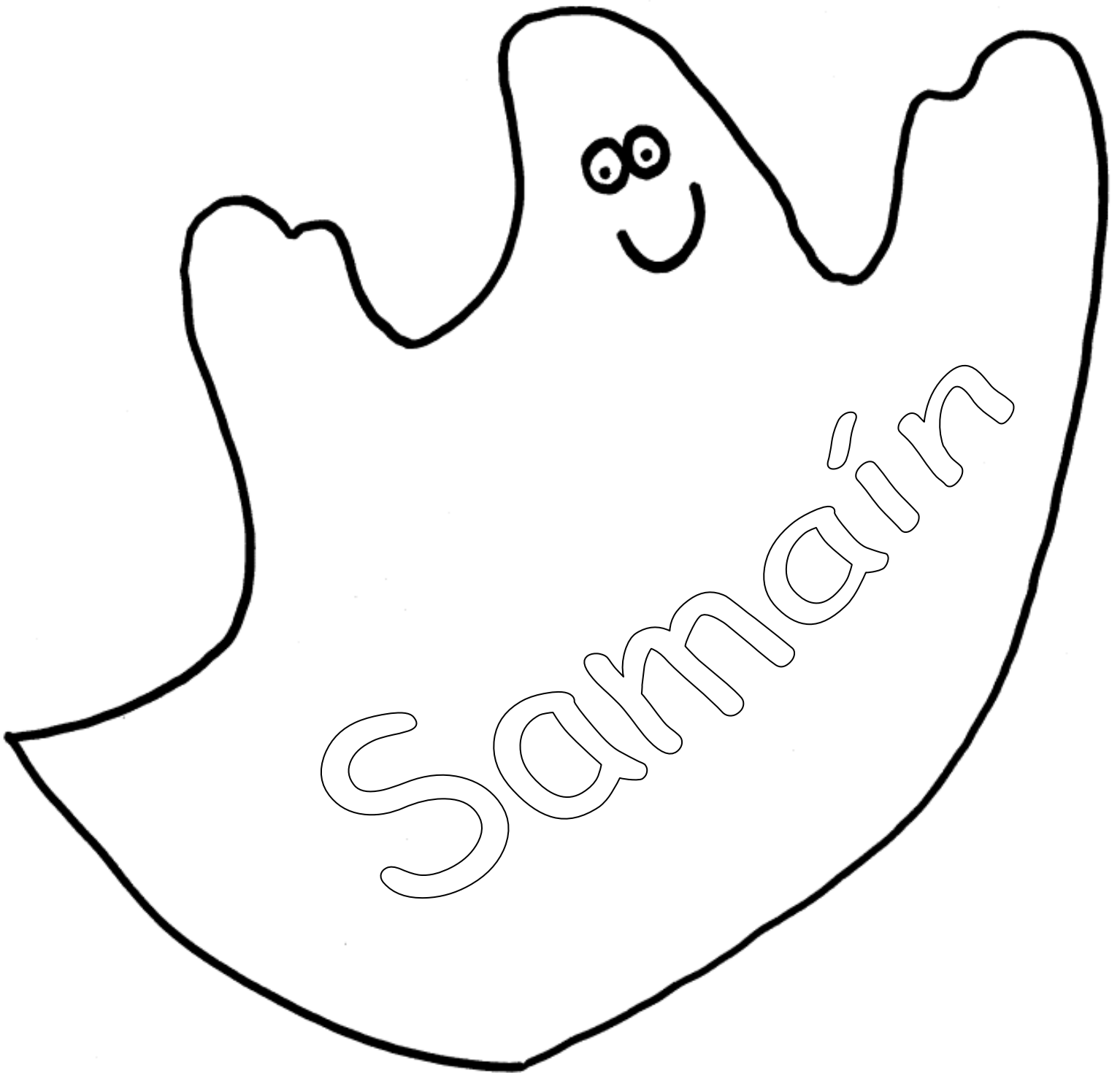

Historia do

O Samaín

Na noite do 31 de outubro comezaba o aninovo celta, marcando a transición do outono ao inverno. Durante a noite do 31 de outubro os druídas (a caste sacerdotal dos celtas) recollían as baías do acivro dos troncos de aciñeiras e carballos, cunha fouce de ouro. Acto seguido depositaban esas baías nun caldeiro ou as tiraban a un manto branco que sostiña outro druída no chan. Despois, esas baías tan especiais, terían indubidables poderes curativos para o poboado, e para as súas elaboracións "máxicas".

Uns días antes do ano novo, tiñan lugar innumerables sacrificios animais. Ademais de ter un carácter relixioso, temos que ter en conta unha cousa que se achega o inverno e hai que empezar a almacenar para facer fronte aos duros meses que veñen por diante. Estes sacrificios de animais, facíanse co obxectivo de aprovisionarse de carne e de pel para o inverno. Era a súa peculiar "matanza".

Esa noite está relacionada moi directamente co mundo dos mortos. Pois ben, esta crenza estaba moi arraigada no pobo celta. Eles crían que esa noite, unha "porta" abríase, e o mundo dos vivos quedaba en comunicación co dos mortos, polo menos por unhas horas. Durante este período non se podía saír do pobo, pois nesta noite, as ánimas dos finados volven visitar ás súas familias e ás súas vellas casas para quentárense ao carón do lume e comer dos alimentos que con agarimo lles tiñan preparados os parentes. Durante esas horas, podía tocarse, palpar e ata se podía traspasar ao mundo dos mortos. Por iso en todo o pobo había fogueiras. Estas, non se acendían coa intención de espantar aos malos espíritos, nin nada diso, senón que se acendían para poder guiar aos mortos na escuridade da noite, para que atopase aos seus parentes e fogares, e puidésense quentar coa calor do lume do fogar.

Como apunte final a esta festa celta, hai que mencionar unha curiosa tradición: os celtas, esas noites, amontoaban as caveiras dos seus mortos (e tamén dos seus inimigos) e pintábanas. Esta tradición tivo repercusións na nosa cultura, xa que nas encrucilladas dos camiños facíanse amontoamentos de pedras (chamados milladoiros) e tíñase o costume de depositar unha pedra e pedir un desexo. Existe un milladoiro no camiño de Santiago, que é famoso (ademais de estar preto de Santiago de Compostela), porque posúe unha gran cruz de ferro. O feito de depositar unha pedra alí é signo de que non terás mala fortuna durante o que queda de viaxe, por iso os peregrinos soen levar unha pedra desde o seu lugar de orixe, ou ben a collen antes de chegar ao milladoiro.

Contesta as seguintes cuestións:

1. Que celebraban os celtas co día de Samaín?

2. Para que eran utilizadas as baías recollidas polos druídas.

3. Que crían os celtas que pasaba na noite dos mortos?

4. Para que acendían as fogueiras?

5. Elixe cinco palabras da lectura que podan aparecer, sen cambios, nun dicionario, e escríbeas a continuación por orden alfabético.

6. Clasifica estas palabras segundo o lugar que ocupa a súa sílaba tónica: **Samaín**, **celtas**, **caveiras**, **tradición**, **rápido**, **tímido**.

Último lugar

Penúltimo lugar

Antepenúltimo lugar

7. Busca na sopa de letras 7 nomes relacionados co día do Samaín

T	O	T	S	S	O	N	T	O	I
P	P	U	S	M	D	E	N	R	O
A	M	B	E	R	E	S	T	I	O
N	T	I	S	S	O	N	T	O	I
T	G	P	U	S	D	E	N	D	O
A	M	D	B	R	E	S	C	A	T
S	O	T	R	O	M	O	A	L	T
M	S	S	O	U	N	T	B	L	I
A	P	U	S	D	I	E	A	I	N
O	M	B	R	E	S	D	Z	M	T
O	S	A	R	I	E	V	A	C	T
S	S	O	N	T	I	P	U	S	D

A lenda da cabaza

Fai moito tempo, nun pequeno pobo irlandés había un monxe chamado Jack. Jack, segundo algunhas lendas, era un tipo alto e delgado, que lle gustaba gastar bromas e facer maldades. Pero era un home astuto, e tanto o cría el, que ata fixo un pacto co demo. O pacto, contan, consistía en que o demo non o deixaría ir ao inferno se Jack facía o mal na terra. E así foi. Pero Jack era mortal, e como a todos os mortais chegoulle a súa hora. No ceo non o deixaron entrar, non podían deixar entrar a un ser tan malo, e claro no inferno o diaño cumpriu o seu parte e non lle deixou pasar, pero deu a Jack unha lanterna, unha peculiar lanterna en compensación por todo o mal causado. Esta lanterna consistía nun nabo oco cun carbón que sería incandescente por sempre. E desde entón cóntase que Jack (coñecido por Jack of the Lantern, Jack da lanterna) deambula polo mundo coa súa lanterna en busca dun lugar onde descansar.

Existe outra variante da lenda na que Jack fixo unha broma ao diaño; fíxolle rubir por unha árbore seca e quedou encerrado no seu tronco. A cambio da súa liberdade, o diaño teríalle que deixar de tentar coa bebida. E claro, como fora unha persoa que fixera malas accións, e como o diaño en vinganza pola broma non lle deixou entrar, quedou por "aí", vagando eternamente coa súa lanterna.

A lanterna era a base de nabo, entón... de onde vén a cabaza? Cando chegaron os primeiros colonos ingleses e irlandeses, tiñan a tradición do nabo, pero se atoparon coa cabaza. Esta ofrecía mellores características que o nabo: en primeiro lugar é máis grande que un nabo e pódese introducir unha vela, dando máis luz; en segundo lugar proporciona máis alimento; e en terceiro lugar é máis vistosa.

Existe tamén a lenda que se recorta a cabaza en forma de monstro e acéndese unha vela dentro para que Jack, Jack o da Lanterna, non se achegue a esa casa, empuñando a súa eterna luz para ver nas tebras...

Contesta as seguintes cuestións:

1. De onde era Jack?

2. Con quen fixo un pacto?

3. Como é a lanterna de Jack?

4. Por que deambula polo mundo coa súa lanterna?

5. Que se usaba antes de coñecer as cabazas?

6. Completa con palabras do texto que teñan o número de sílabas indicado:

Bisílabas

Trisílabas

Polisílabas

7. Escribe unha pequena historia sobre o día do Samaín na folla da páxina seguinte.

8. Fai un debuxo sobre a lenda da cabaza:

